

Edita Dufková

Jeskyně Trekkalu

"Zabít! Ty nás zabít!" Ječení Engyi už začíná být nepříjemné. Daniel Grenavay neměl čas ji uklidňovat. Řízení terénního vozu po vyschlém řečišti ho plně zaměstnávalo. Vůz najel na plochý kámen, vyskočil a po kratším letu zase tvrdě dopadl. Engya zapomněla na lidskou řeč a cosi vyjekla ve svém jazyce. Dvě vozidla za Danielem objela kámen a pokračovala v pronásledování. Policejní auto, jehož žlutomodré barvy se ztratily pod nánosem prachu, uvedlo do provozu lehký kulomet na střeše. Štěrka po levé straně Danielova vozu se změnil v obláčky prachu.

"Zabít!" vřeštěla Engya. Kdo ví, co tím myslela, protože jako všichni ainové neuměla časovat slovesa. Otřískaný vojenský vůz poskočil před policejní a znemožnil mu tak další střelbu. Daniel nečekal, až mu Murdok předvede svůj arzenál a zabočil k vysokému břehu řečiště. Skály ho budou chvíli krýt.

Ray Murdok byl hajzl, který Daniela našel i na Trekkalu a pak ho prodal místní policii. Přišel za Danielem až do bytu a naprosto drze přednesl své požadavky.

"Tak jsem slyšel, že seš hledanej, Grenavayi," chechtal se už ve dveřích. "Prej jenom dvě vraždy. No, podle mejch skromnejch záznamů alespoň vosům. Vono jich stejně bude víc, co? Ale je fakt, že i ty dvě by ti stačily na pár let státního bydlení. A jak že jsem tě tak rychle našel? Vedu si záznamy o lidech z voboru a o těch bezúhonnejších chudácích, co jsou jim podobný. A stačilo vědět, že Grenavaye hledaj pro vraždu a profesor Polonius má letenku na Trekkal a bylo to jasné. Mimochodem, Dane, ty blond vlasy ti vůbec neslušej."

"Co chceš?" zeptal se Daniel a přemýšlel, jak se dostat k nově koupené EM dvacítky, která ležela i s taškou nábojů ve skříni.

"Co chci? Nic moc. Takovou zavokrouhlenou sumičku. Miliónek. A nedělej, že ho nemáš. Za svý honoráře a z Poloniovejch peněz máš víc jak meloun."

"Ale já k nim nemám přístup," ohradil se Daniel, "Když otevřu svý konta nebo vyberu celej profesorův majetek, budu mít poldy na krku i bez udavače. Můžu ti dát půl milionu."

"Hele, Grenavayi, chtěl jsem bejt na tebe hodnej. Mohli jsme si udělat pěknou dovolenku na Trekkalu. Miliónek, jinak nic."

"Seš hajzl," konstatoval Daniel, popadl vrhací nůž, který ležel na stolku, a hodil ho po Murdokovi. Nůž prosvístěl místem, kde byla ještě před chvílí Murdokova hlava, a zabodl se do protější stěny. Vyděrač utekl. Místo něj spěchala k Danielovi vysoká ainka oblečená jen do dlouhé úzké sukně. Na černomodré tváři jí svítilo pět bílých implantovaných korálků.

"Profesore Polonie," řekla a ani se nepozastavila nad nožem, který vytahoval ze stěny. "Ten muž tam na vás zavolat policii. Vy muset utéct. Oni vás zabít." "Sakra, jak to víš, holka?" vyštěkl Daniel, vrátil se do bytu pro tašku se zbraní a rozhlížel se, co by se mu mohlo ještě hodit.

"Já to vědět. Vy muset utéct, profesore. Oni tu být brzo." Popadla ho za ruku a táhla ven z bytu. Před hotelem parkovalo terénní auto. Široký vůz neurčité barvy na šesti kolech s posuvnými dveřmi.

"Pan profesor umět řídit?" zeptala se ainka, když nasedal. "Jasně, a nejsem žádný profesor." Směr jeho úniku určily dva vozy, které se rychleji, než bylo v Trekkalských městech povoleno, vřítily do ulice. Murdok s policií si nějak pospíšili. Daniel nastartoval, půlobratem najel na protější

chodník, vyplašil chodce a pak málem zapomněl na řízení. Toho chlapa poznal. Včera ho zastřelil. A "mrtvý" obchodník se zbraněmi Joras Christof teď uskakuje před jeho vozem, aniž by Daniela poznal. "Ježíšikriste!" vyhrkl Grenavay. strhl auto zase zpátky na silnici a vyrazil z města.

"Kde být profesor Polonius?" zeptala se Engya. Později, když přešli ze silnice do terénu, se už neptala na nic. "Mrtvěj, sakra. Já jsem Daniel Grenavay. A co ty seš zač?" "Engya."

"Tanyova žena?" Ainka ho zpražila pohledem. No jasně. Tady vládnou ženský.

"Tanyo *nebýt* můj muž," odsekla. Těch Engyí začínalo být na Daniela trochu moc. Nosič zavazadel Tanyo říkal, že se jeho žena jmenuje Engya. Tahle ho nezná. A Engya byla taky ta letuška, jenže to byla odbarvená černoška, ne ainka. "Sakra, to se to zamotává."

Jeho pronásledovatelé mu k rozřešení nijak pomáhat nechtěli. Policie se dostala před Murdoka a začala zase střílet. Dan zakličkoval mezi střelami a kameny a šiléným manévrem objel skálu trčící uprostřed řečiště. Engya cosi ječela. Pronásledovatelé se neshodli, jak budou kámen objíždět. Murdokův vůz přitlačil policajtský ke skále. Přestože mu jenom poškrábal bok, dopřál tím manévrem Danielovi několik metrů náskok. "Počkej, mám nápad," obrátil se k aince, "umíš řídit?" zeptal se, levou rukou vylovil z tašky EM dvacítku, vyhodil zásobník a nahradil ho trhavými střelami.

"Tak řid!" Odsunul dveře auta dozadu, vyklonil se z vozu a pokoušel se zamířit na přední sklo Murdokova vozu. První výstřel minul. Policajti neměli možnost střílet a Dan rychle vystřelil podruhé. Čelní sklo vojenského vozu se rozletělo na kusy. Neovladatelné auto zkřížilo druhému vozu cestu, najelo na kámen, naklonilo se na stranu, potom přepadlo na bok a v oblaku prachu a úlomků skal se zastavilo o stěnu prázdného řečiště.

"To máš za to, udavači," usmál se Daniel a vrátil se k řízení. Nechávat u něj ještě chvíli k smrti vyděšenou Engyu, nedopadlo by to asi nejlíp. Cesta se začala svažovat a před nimi se v obrovské terénní prohlubni objevil nesmírně složitý systém kaňonů, skal a škvír.

"Co je to?" zeptal se Dan.

"Jeskyně Trekkalu."

Zatraceně. Jeskyně. Tam někde přece měla být ta deska, kterou po něm jako po profesorovi Poloniovi chtěli prozkoumat zdejší vědátoři. Stěny řečiště se zase zdvihly a Dan neměl jinou možnost, než zamířit k Jeskyním. Policajti teď stříleli skoro neustále a pár střel dokonce škráblo Danův teréňák. Skalní komplex před nimi neustále rostl.

"Sakra, co tam?" ptal se Daniel a hledal možnost, jak se mu vyhnout.

"Do Jeskyní muset každý!" zaječela Engya a on si s hrůzou uvědomil, že cesta tam končí a pokračuje až o šest metrů níž u Jeskyní. Pošramocený vůz nestihl zabrzdit včas a sletěl z prudkého srázu.

Probudila ho bolest. Ležel na řídící desce a z rozraženého čela mu tekla krev. Vozidlo bylo částečně nakloněné na bok a asi o metr kratší. Zdeformovaná řídící deska mu zakrývala výhled na sedadlo spolujezdce. Tohle nemohla Engya přežít. Danielovi kupodivu až na pár odřenin nebylo nic. Vyprostil zpod sedadla tašku s náboji a vylezl ven. Před ním se zdvíhaly šedivé vysoké balvany a mezi nimi se šklebily otvory do několika chodeb. Jeskyně Trekkalu. Za ním se ozvaly hlasy. Na srázu, z kterého před chvílí sletělo jeho auto, stál policejní vůz. Přední kola mu visela do prostoru. Kolem pobíhali nějací muži a ukazovali dolů. Daniel namířil na jednoho z nich a vystřelil. Chlapík zmizel. Ty trhavé střely jsou přece jenom svinstvo. Střílel dál a poslední

dvě rány umístil pod auto. Skála povolila a vozidlo se začalo, nejprve pomalu a pak stále rychleji, sunout dolů. Dan nečekal, až dopadne, a vběhl do Jeskyní.

Uvnitř bylo šero. Slabé světlo dodávaly různé pukliny a praskliny ve stropě. Jednoduchá chodba se po chvíli větvila, zabočovala, kroutila se a opět větvila, zvětšovala se do síní a opět zužovala. Daniel se pokoušel držet jakž takž rovný směr, ale cítil, že se v tom bludišti brzo ztratí, pokud se mu to už nepovedlo. Po chvíli před sebou uviděl jasnější světlo a něco zaslechl. Zastavil se, vyměnil prázdný zásobník v EM20 za nový a pomalu se blížil ke světlu. Ta jeskyně byla mnohem větší než všechny ostatní. Měla nepravidelný tvar, který kromě díry ve stropě osvětlovaly tři louče v bronzových držácích na stěnách. Vedlo do ní asi pět dalších chodeb. V jedné z nich zahlédl Dan mizet jakýsi stín. Podle výšky a hřebenu vlasů na hlavě poznal aina. Jinak byla jeskyně prázdná. Ve stěně před Danielem byla vsazena velká šedivá deska pokrytá podivnými značkami. Došel k ní a dotkl se vystoupklých znaků.

"Vy rozluštit to?" ozvalo se za ním. Dan se otočil. Stála tam ainka s božsky tvarovaným tělem v úzké, barevně pruhované sukni. Kolem zápěstí měla široké bronzové náramky a na pravé tváři pět bílých korálků.

"Engyo?" nechápal Daniel.

"Já teď nebýt Engya. Vy rozluštit to?" opakovala.

"Sakra, proč bych to měl luštit?" vyštěkl Dan na dvojnici mrtvé Engyi.

"Vy být profesor Polonius? Vy to muset rozluštit!"

"Nejsem žádnéj profesor. Přečtete si ty vaše čmáranice sami."

"To nebýt písmo ainů. Ainové nemít písmo," řekla. "Kde být Paul Nigro? On přivést profesora Polonia."

"Nigro měl nehodu," šklebil se Grenavay. "A koukej mi ukázat, jak z té trekkalský pasti ven, nebo se ti taky něco stane."

"Kde být profesor Polonius?" opakovala ainka umíněně. K odpovědi se Daniel nedostal. V chodbě, kterou přišel, se ozval dupot nohou a spolu s uniformami policie se objevily první střely. Jedna se trefila do desky, odrazila se od ní a vrátila se k střelcům. Ainka zůstala stát na místě a dostala to do břicha. Světle červená krev vypadala na jejím modročerném těle naprosto neskutěčně. Daniel několikrát po útočnicích vystřelil a dal se na ústup jednou chodbou. V tom okamžiku měl pocit, že vidí sám sebe, jak padá s prostřelenou hlavou vedle desky ve stěně. Ten pocit rychle zmizel. Kde se tu ti policajti vzali? To je nedostal všechny? Za jeho zády dupalo bůhví odkud sebrané komando a chodba před ním se rozdělila na tři. Pustil se tou nejužší a nejtmavší. Policajti snad poběží jinudy.

"Stoprocentně to vzal tudy! Dělejte!" uslyšel Dan a na okamžik zadoufal, že se mu to všechno jenom zdá. Tohle byl hlas Raye Murdoka, kterého rozstřílel několik kilometrů před Jeskyněmi. Chodba se změnila v nepřehlednou jeskyni s mnoha kameny, výklenky a vchody do dalších koridorů.

"Přece jsem ho zabil," zašeptal Daniel a vmáčkl se za jednu skálu, částečně kryjící vchod do další chodby. Přepnul hledáček pistole na infra a čekal. První muž se zastavil předpisově ve stínu, ale nebylo mu to nic platné. Druhý se z osudu svého kolegy poučil a zůstal za ohybem chodby. Na hledáčku se objevila jen ruka s pistolí, která začala ostřelovat Danielovu skrýš.

"Grenavayi, vylez, máš to marný!" ozval se Murdok. Copak se dá střílet na mrtvého? Daniel krytý skálou vklouzl do úzké, vysoké chodby a tiše klusal dál. Murdok nebude duch, uvažoval. Asi v tom autě vůbec nejel a to policejní komando je z nějaké další výpravy, která je i s Murdokem zpovzdálí sledovala. V chodbě byl nenápadný výklenek, který pokračoval nízkým tunelem dál. Ideální místo k likvidování útočníků. Daniel si stoupl do výklenku a pistoli vyměnil za nůž. Zaposlouchal se do ticha Trekkalských jeskyň a uslyšel čísi kroky. Vyměřil si výšku krku

průměrného člověka a když neznámý došel až k němu, bodl. Tmavovlasý muž zachroptěl, sevřel jílec nože trčící mu z hrdla a svezl se k zemi. Byl to Ray Murdok. Daniel se k němu sklonil, popadl ho za bundu a odtáhl do výklenku. Vklouzl do tunelu za Murdokovým tělem zrovna v okamžiku, kdy se v chodbě ozvaly kroky dalších policajtů. Taška s náboji mu začínala překážet. V první jeskyni se zastavil, vysypal její obsah na zem a zásobníky si nastrkal do kapes kožené bundy. Tašku nechal ležet na zemi a přemýšlel, jak se se zbytkem policajtů vypořádat. Přešel do další, kruhové jeskyně s kamenným blokem jako sloupem uprostřed. Před vstupy do dvou chodeb se sesunul strop a za jeho pozůstatek se Daniel schoval. Za chvíli někdo vyšel z chodby naproti němu. Neviděl ho hned, protože ho kryl sloup uprostřed jeskyně. Daniel po něm vystřelil, aniž se podíval, kdo to je. Muž vykřikl, skočil zpátky za sloup a utíkal podél stěny chodby pryč. Byl to blondák a podle všeho nechtěl Daniela zabít. Kdo ví, jestli vůbec byl z toho policejního komanda. Z vedlejšího otvoru naopak vyšel někdo, kdo k němu určitě patřil. Daniel Grenavay ho poznal a nedokázal hned vystřelit. V ústí skalní chodby stál Ray Murdok, v levé ruce držel Danielův vrhací nůž a v pravé pistolí.

"Támhle seš!" konstatoval a hodil nůž tím směrem, "To je za Nika." Daniel se v poslední chvíli schoval za skálu. Nechápal nic. Začal střílet po lidech, kteří zaujímali bojová postavení na druhé straně jeskyně s pocitem, že je nezabíjí poprvé. Dvakrát mrtvý Murdok využil krytí sloupu a Daniel si ho všiml jen díky podivné náhodě. Celou scénu spatřil na pár vteřin jakoby shora. Murdoka s pistolí za sloupem a sebe sama mrtvého u skalního bloku. Popadl nůž s ulomenou špičkou, který se válel opodál, a hodil. Trefil Murdoka do ruky. Kdo ví, jestli to mělo smysl. Krytý skálou vběhl do chodby a utíkal dál. Odbočoval náhodně, bylo mu jedno, kam běží, hlavně pryč a co nejdál. Po nějaké době uviděl na konci jedné chodby důvěrně známou jeskyni. Ustřední sloup a díra po zhrouceném stropě. Že by chodil dokola? Vešel dovnitř, protože se domnívej, že vojáci už budou pryč. Náhle se od spadlé skály ozval výstřel a pravým ramenem mu projela prudká bolest. Daniel si stihl všimnout, že střelec byl blondák v černé bundě. Murdok má vlasy černé a policajti kožené bundy nenosí, říkal si, zatímco klopýtal pryč. A měl pocit, že někdo vzadu řekl "Támhle seš!" a že to nepatřilo jemu.

Rameno bolelo jako čert a pistolí už v prstech neudržel. EM20 spadla na zem a Daniel se sesunul vedle ní. Neměl sílu jít dál, natož pak bojovat s policejním komandem a zmrtvýchvstalým Murdokem. Najdou ho tu a zastřelí jako psa. Před ním se ozval šramot. Daniel popadl levačkou pistolí a čekal. Do světla ze škvíry mezi dvěma balvany přicházel někdo, kdo nepatřil k policejnímu komandu. Nepatřil ani k lidem. Vysoký aín s bronzovými náramky na zápěstí a zplihlým hřebenem blond vlasů cupital k Danielovi drobnými krůčky, které mu vyměřovala úzká sukně.

"Zatraceně, Táňo, co tady děláš?" ulevil si Dan. Nosič zavazadel Tanyo došel až k němu a posadil se vedle něho.

"Nejsem Tanyo, a proto ti prominu, že neustále to jméno komolíš."

Daniel zalapal po dechu a neřekl vůbec nic. Takhle přece aínové nemluví!

"Rozhodl jsem se, že budu mluvit jako ty, i když mi to dělá potíže," řekl aín, jako by mu četl myšlenky, "váš jazyk je nesmírně omezený a jeho způsob vyjadřování času se nedá na Trekkalu vůbec použít."

"Sakra, Táňo, nevíš, co se tady děje?" přerušil ho Daniel.

"Já teď nejsem Tanyo. Já jsem byl a budu Tanyo, ale teď nejsem."

"Blbost."

"Ne, to je normální. Na Trekkalu plyne čas nekontinuálně. Každý tady byl, je a bude sám sebou, ale ne pořád. Jsou okamžiky, kdy já nejsem Tanyo, jako ty jsi nebyl Daniel."

"To by mě zajímalo, kdy jsem nebyl já. A odkud znáš my jméno?"

"Řekla mi ho Engya. Víím, že nejsi profesor Polonius. A kdy jsi nebyl Daniel? Před chvílí, když tě postřelil. To byl přece Daniel, ten střelec. Ne ty."

"Takže já jsem sám sebe střelil, co?"

"I tak se to dá říct, ale není to přesné. Daniel střelil Ne-Daniela. Váš jazyk to neumí vyjádřit."

"A teď jsem zase Daniel?" zeptal se Grenavay.

"Asi ano. To se málokdy ví přesně. Jeskyně jsou nevyzpytatelné."

"Jeskyně?"

"Tohle dělají Jeskyně. Způsobují, že čas je nekontinuální. Jak ti to mám vysvětlit," ain se na chvíli zamyslel. "Třeba takhle. Už se ti asi párkrát stalo, že tě mohli zabít, ale nezabili."

"To jo."

"To, že tě buď zabijí nebo ne, jsou dvě alternativy jedné reality. Ve vašem světě by se uskutečnila jen jedna. Tady je to jinak. Jeskyně Trekkalu uskuteční obě varianty zároveň."

"Aha," hlesl Daniel, "takže jestli ti dobře rozumím, tak jsem Murdoka dvakrát zabil i minul najednou, co? Ale proč jsem ho teda jednou viděl mrtvého a pak si tu zase pobíhal živý? To nedává smysl."

"Jeskyně zachovávají kontinuitu hmoty. Nemůžou rozdělit Murdoka na mrtvého a živého. Rozdělí jen jeho časoprostor a zrovna tak tvůj. Jedna tvoje alternativa viděla smrt jeho alternativy, zatímco ta druhá ho minula. A protože se to všechno odehrává v jednom globálním časoprostoru Trekkalu, mohl jsi o chvíli později vidět Murdoka živého. Jenže to byla jen jeho jiná alternativa. Jeskyně neustále vytvářejí další a další varianty skutečnosti. V tomhle směruje Trekkal past. Nemůžeš z něj odletět, protože tvoje alternativy vytvářené Jeskyněmi tu zůstanou."

"Výborně. A proč jsi mi to všechno vlastně vyprávěl?"

"Co je s profesorem Poloniem?" zeptal se místo odpovědi ain.

"Co s ním všichni máte?" vyštěkl Daniel. "Je mrtvej, no."

"Zabil jsi ho?"

"Jo. A co je ti po tom?"

"Kde jsi ho zabil?"

"Sakra, nejdřív mi řekni, na co ti to bude!" rozzlobil se Daniel.

"Týká se to Jeskyní a té desky tam. Určitě jsi ji už viděl. Nápis na ní není ainský a nikdo ho neumí přečíst. Mohl by vysvětlit, kdo a proč Jeskyně postavil."

"Ty pitomý Jeskyně někdo postavil?"

"Dřív tady Jeskyně nebyly a čas plynul normálně. Jak dávno to bylo, to se neví, protože od objevení Jeskyn se čas prakticky nedá měřit. Nekontinuální časoprostor. Profesor Polonius byl expert na mimozemské písennosti. Kdyby to rozluštil, mohli bychom se dozvědět něco o Jeskyních a možná, že je nějak vypnout nebo zrušit a konečně se dostat z Trekkalu pryč. Vždyť kvůli Jeskyním se vývoj naší i vaší civilizace na Trekkalu úplně zastavil. Kde jsi ho zabil? Bylo to na Trekkalu?"

"Ne." Ain cosi pronesl. Možná to byla nadávka v jeho jazyce.

"Alternativa živého profesora tedy neexistuje. O Jeskyních se nic nedozvíme a ještě hodně dlouho se z Trekkalu nikdo nedostane."

"Tak to se pleteš. Náhodou vím, jak se odsud dostat. Až se vymotám z tohoto bludiště, nasednu na první raketu a pak sbohem, Trekkale!"

"Odletí jenom tvoje alternativa a nejspíš ani ta ne. Daniel Grenavay už nadobro zůstane tady. Trekkal je past."

"Možná past na hejly, jako ste vy, černý držky," zasyčel Daniel a začal opatrně vstávat. Rána v rameni ho bolela čím dál tím víc.

"Já osobně hodlám postřílet všechny alternativní hajzly, co tu sou, a jeskynní časoprostor si může dělat, co chce. A ty budeš první!"

"Nezabiješ mě stejně, jako neopustíš Trekkal," řekl klidně ain a znělo to jako proroctví. Dva výstřely z EM dvacítky proměnily jeho hlavu v krvavou kaši.

"Zabil jsem tě! Žádný Jeskyně mi v tom nezabránil!" zaječel Grenavay a ozvěna jeho hlasu se nesla kamennými chodbami. Vydal se směrem, kde tušil východ z Jeskyní. Trekkal není past, opakoval si, není a chtěl tomu věřit.

V jeskyni před ním se objevila ainka. Vysoko vyčesaný hřeben blond vlasů kontrastoval s černomodrou pletí a do toho svítilo pět bílých korálek na tváři. Engya.

"Ty mrcho," zasyčel Daniel a vystřelil po ní. V poslední chvíli k ní někdo přiskočil, takovým směšným způsobem, jak to dokážou jen ainové, a strhl ji k zemi. Byl to Tanyo.

"Vy svině!" zasténal Daniel, vyhodil z pistole poloprázdný zásobník a hledal po kapsách ten s trhavými střelami.

"Vy svině," zopakoval a začal střílet. Prostor před ním se změnil v zmet úlomků skal a kusů těl Engyi a Tanya. Nakonec se trefil do nakloněného skalního bloku. Od místa dopadu střely se rozeběhly praskliny až k otvoru na stropě a kusy skal se začaly řídit k zemi. V okamžiku, kdy prchal, uviděl Daniel svou vlastní alternativu umírat pod jedním z těch balvanů.

Kdesi nad Jeskyněmi se ozvalo vrčení, které sláblo a zase sílilo. Daniel se zastavil. Přiletěly policejní vrtulníky. Za chvíli tu vysadí další komando, které se ho vydá hledat, budou ho zabíjet a on bude zabíjet je. Jeskyně budou vytvářet jejich další alternativy a nikdy se odsud nedostanou. A pak je tu druhá možnost. Vzdát se. Zatknou ho, odvedou a odsoudí, ale odvezou ho pryč z Trekkalu!

"Však já se odsud dostanu," řekl si a běžel směrem, kde vrtulníky nalétávaly na přistání před Jeskyněmi. Zastavil se před východem a pozoroval černé stroje, jak v bouři prachu dosedají. Jak jednoduché by bylo teď vystřelit, jednu trhavou střelu pod vrtuli a bylo by to, ale pak by se z Trekkalu nikdy nedostal. Počkal, až posádka prvního stroje vystoupí, a pak pustil EM20 na zem a s rukama nad hlavou šel k nim. Zatímco ho prohledávali, už začal vymýšlet, jak by se po odletu z Trekkalu svého doprovodu zbavil. A po pravdě řečeno, byl docela rád, že se Tanyova zlomyslná předpověď nesplnila.

Když vrtulníky odlétaly, podíval se Daniel z okna naposledy na Jeskyně. Majestátní skály a vstupy do kamenného bludiště. A ještě něco. Měl dojem, že zahlédl před vchodem nějakou postavu. Nemýlil se. Před vstupem do Trekkalských Jeskyní stál světlovlasý muž v černé kožené bundě. Pravou ruku si tiskl k tělu a v levé držel pistoli. Namířil na odlétající vrtulník a stiskl spoušť. A těsně před tím, než všechno smazal záblesk exploze, prolétla hlavou Daniela Grenavaye s děsivou jasností znovu Tanyova slova: "Trekkal je past!"

ilustroval Karel Zeman